

Twee handen op één buik

Elk jaar in mei lijkt Wenen het welwillende slachtoffer van een culturele dambreuk. De bressen die Ursula Pasterk nu al enkele jaren in opdracht van het stadsbestuur voor haar Wiener Festwochen slaat, laten dan stromen van buitenlandse gastoptredens en grote en kleine Festwochen-initiatieven over de stad gaan: theateervoorstellingen, concerten, tentoonstellingen, rock-optredens, symposia, filmretrospectieven,... Een ware overstroming, elk voorjaar, want in hun overweldigende aanwezigheid sleuren ze de plaatselijke cultuurscène onverbidde-lijk met zich mee: theaters plannen een Festwochenpremière, kunstgalerijen houden opendeurdag, musea openen nieuwe tentoonstellingen, kerken organiseren orgelconcerten. De argeloze voorjaarstoerist voelt zich hulpeloos verdrinken, want zelfs zonder Festwochen is het aanbod al nauwelijks te overzien, en de cultuurminnende Wener dient zich te reppen om niet te veel van al dat moois aan zich te zien voorbijgaan.

Boegbeeld van de Wiener Festwochen anno 1987 was de tentoonstelling *Zauber der Medusa*, een intrigerende en controversiële kijk op vijf eeuwen maniërismen in Europese kunst en geestesleven, van barok tot post-modernisme. Zo een onmiddellijk succes werd deze tentoonstelling dat het begrip "maniërisme" in minder dan geen tijd werd binnengehaald als het nieuwe artistieke modewoord: een kunstwerk is niet langer "fantasievol", "eigenzinnig" of "bizar", maar maniëristisch.

De hoofdbrok van het programma bleef echter het theater: meer dan dertig producties uit elf ver-

*Troilus und Cressida –
Münchner Kammerspiele –
Foto Oda Sternberg*